

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 297, abril del 2012

Sant Jordi 2012

API

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net · info@fiquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

TALLERS MASNOU
1923-2012

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

CENTRE D'ENSENYAMENT INFANTIL

El Petit Vailet

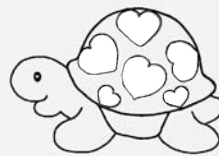
A partir de 4 mesos

Ens complau dirigir-nos a vosaltres per
informar-vos que posem la nostra escola infantil a la
vostra disposició i perquè us volem fer saber que el nostre
desig és ajudar a cuidar i educar els vostres fills.

A la vegada també, si ens ho permeteu, us comuniquem que és millor
no esperar gaire a començar l'etapa dels aprenentatges infantils,
ja que el període de formació d'un infant comença en el moment
que neix. L'actuació de l'adult envers ell serà decisiva
perquè construeixi de forma rica i plena els
fonaments de la seva personalitat.

Ventura i Gassol, 29 el Masnou
93 555 57 11

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada:

**A Sant Martí del Canigó
la veu ressona que us esglaiï:
diu: Catalunya!,
i la remor contesta:
Esclava d'Espanya!**

**Si prens coratge
els ulls al cel
i alces el braç
gest de venjança,
a Sant Martí sents una veu
i a cau d'orella:
També de França!**

J. Salvat-Papasseit

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Correcció: Esteve Pujol i Pons

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

**Fes-te soci de Gent
del Masnou
informació a:
www.gentdelmasnou.cat**

**Assemblea de
GDM General
Ordinària
Diumenge, 22
d'abril del 2012
Info pàg 20**

Editorial

ABRIL 2012

Quan aquest exemplar del Butlletí vegi la llum, just haurem començat la Setmana Santa, aquest curt període de temps que, al marge del sentit profundament religiós que té per a les persones arrelades a la fe cristiana, s'ha acabat imposant com un breu parèntesi de vacances d'entretemps. Amb les escoltes tancades, moltes feines han aprofitat per plegar veles tota la setmana i deixar per a després de Pasqua la represa del treball, suposadament amb les bateries carregades, però, ben segur, amb les butxaques del personal una mica més buides que abans, excepte el calaix dels establiments i treballadors del sector turístic, que hauran pogut arregar una mica d'oxigen d'aquestes minivacances. Benvingut sigui per als qui en viuen.

Ja hem deixat enrere la controvertida vaga general del 29 de març convocada per les forces sindicals com a rebuig a les reformes laborals proposades pel nou govern de Madrid. A hores d'ara, quan escrivim aquest editorial, no se sap si aquesta pressió social, ben legítima en un sistema democràtic, haurà tingut alguna repercussió per estovar una mica les directrius del govern o passarà, amb més pena que glòria, al calaix dels records que no porten enlloc i només haurà servit com a autojustificació dels dits *agents socials*. Una vegada més, la banda d'incontrolats es va apuntar a la festa esbotzant tot el que trobaven al seu pas i fent malbé, ahora, la imatge i les expectatives creades per la convocatòria. Quina trepa!

Sigui com sigui, ja ens hem endinsat de bell nou a la primavera, amb tot el que representa de renovador, de vida nova, tossuda, que rebrota allà on només hi havia terra erma i branques seques, com una mena de premonició del que ens toca viure en la nostra vida de cada dia, amb totes les *terres ermes i branques seques* amb les quals hem de conviure per tirar endavant, especialment quan pinten bastos, com ara. La natura ens ensenya que no s'hi val a defallir, ni quan tot sembla perdut.

Durant el mes d'abril ens acompanyen des de la tradició i la fe els patrons de la nostra nació catalana, la Moreneta i Sant Jordi, amb tota la càrrega emotiva que representen. El cavaller Sant Jordi, amb la seva tenacitat i valentia, enfrontant-se al drac ferotge (cadascú pot fer un exercici d'imaginació amb el drac que vulgui), i la Moreneta, des del baluard benedictí de Montserrat, acollint i aplegant pelegrins vinguts de tot Catalunya a la recerca de pau espiritual i fermesa de conviccions.

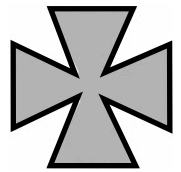
Tenacitat, valentia, acolliment i fermesa de conviccions, un bon programa per entendre i afrontar el nostre present i futur personal i nacional, amb tots els reptes, entrebancs i satisfaccions que ens esperen en el recorregut. Els nostres sants patrons ens hi ajudaran només si nosaltres hi posem tot el que cal per aconseguir-ho. Som-hi, doncs!

Felicitats a tots els Jordis i Montserratins!

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
HORA DE FER NETEJA per Joan Camps.....	6
LES ILLES D'ANGRA per Joan Maresma Duran	7
LES NOSTRES FAMÍLIES D'AVUI per Aleix Ripol i Millet	8
A CONTRACOR per Ramon Serra i Roca	7
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	10
CRÒNIQUES.....	13
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart	15
TEATRE LOCAL per Esteve Pujol	16
FRED ASTAIRE per Josep Condeminas	17
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany.....	18
LA PUNTA DE LA LLENGUA (34) per Esteve Pujol	19
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran.....	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
ARRAN DE SÒL per Pledebuit.....	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Abril 2012

Dium. de Rams	1	diumenge	Fàbregas
	2	dilluns	Dominguez
	3	dimarts	Aymar
	4	dimecres	Ocata
	5	dijous	Riera
Div. Sant	6	divendres	Riera
	7	dissabte	Riera
Diu. i Dill. de Pasqua	8	diumenge	Riera
	9	dilluns	Riera
	10	dimarts	Ocata
	11	dimecres	Fàbregas
	12	dijous	Aymar
	13	divendres	Viayna C
	14	dissabte	Dominguez
	15	diumenge	Dominguez
	16	dilluns	Ocata
	17	dimarts	Riera
	18	dimecres	Fàbregas
	19	dijous	Viayna C
	20	divendres	Dominguez
	21	dissabte	Aymar
	22	diumenge	Aymar
St. Jordi	23	dilluns	Riera
	24	dimarts	Fàbregas
	25	dimecres	Viayna C
	26	dijous	Dominguez
	27	divendres	Aymar
	28	dissabte	Ocata

29	diumenge	Ocata
30	dilluns	Fàbregas

Maig 12

1	dimarts	Fàbregas	1de Maig Festa del Treball
2	dimecres	Dominguez	
3	dijous	Aymar	
4	divendres	Ocata	
5	dissabte	Riera	
6	diumenge	Riera	
7	dilluns	Viayna C	
8	dimarts	Dominguez	
9	dimecres	Aymar	
10	dijous	Ocata	
11	divendres	Riera	
12	dissabte	Dominguez	
13	diumenge	Dominguez	
14	dilluns	Fàbregas	
15	dimarts	Viayna C	
16	dimecres	Ocata	
17	dijous	Riera	
18	divendres	Dominguez	
19	dissabte	Fàbregas	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9:30 del matí a 9:30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r e c f a n t à s t i c a b o n o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials- cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

RESPOSTA A L'ALCALDE

Benvolgut alcalde,
El 15 de març vaig rebre a mà una carta seva en resposta al meu escrit en aquesta revista titulat *Incúria municipal*.

Agraïxo la seva resposta, encara que hagi tardat un mes i mig i ho faci per un mètode equivocat perquè podia vostè contestar-me a través de la mateixa revista o, ja que em commina a posar-me en contacte amb vostès, si tinc algun problema, també podien haver-me citat per discutir el que vostè defensa en el seu escrit (totalment indefensable), perquè imagino que vostè té telèfon i secretària per fer-me aquesta trucada concertant una cita.

Li comunico que jo exposo les meves queixes en el mitjà i pel mètode que m'abulleix perquè m'han dit que visc en un estat de dret que em permet de fer-ho (si bé crec que visc en un estat de drets de bona gent i de gent no tan bona, sobretot drets d'aquests últims).

Em diu vostè que el meu escrit dirigit al Síndic de Greuges va entrar a l'ajuntament amb data de 4 de novembre, però que no va ser fins al 28 de novembre que l'escrit va arribar al departament corresponent. Dintre de la mateixa casa tarden vostès 24 dies a passar un escrit d'una taula a una altra? Enhorabona, ni un

cargol tardaria tant. Em diu que es confeccionà l'expedient el 23 de desembre, un mes per confeccionar-lo, altra vegada l'enhorabona, són vostès d'una diligència pasmosa; per què no contracta erugas i cargols molt més barats i ràpids? S'excusa amb les festes nadal·lenques, que vostès deuen celebrar magníficament, atès que no presenten l'escrit al Síndic fins al 10 de gener **TOTALMENT FORA DE TERMINI**.

No retiro ni un sol dels qualificatius (per no anar a presó me'n vaig guardar uns quants) que sembla que els han sentat tan malament, sinó que m'hi ratifico.

Quan vostè vulgui li explico com han estat les entrevistes personals que he tingut amb regidors d'aquest ajuntament perquè sóc dialogant quan és possible. I ja no parlo solament de l'equip de govern anterior, que era kafkià; l'última el juliol passat, estant ja vostès en el "poder" i amb un regidor del seu mateix partit. Per no avergonyir-lo públicament ja que gent en la qual confio m'han dit que vostè és una bona persona, però que va molt perdut i desbordat, de moment no faré públics noms ni de regidors ni de policies locals que mereixen un escrit a part.

Em consta que hi ha molta gent entre funcionaris, personal contractat, policies i

regidors que fan bé la feina; però vostè deu saber per què, malgrat això, tot funciona o, més ben dit, desfunciona de la manera com ho fan. Li desitjo sincerament que dormi bé i rebí una cordial salutació.

Rosa Maria Robles Carro

PRESSUPOSTOS PLÀCIDS

La discussió dels Pressupostos municipals pel 2012, comparada amb la dels anys anteriors, fou prou plàcida, segurament perquè el rigor i l'austeritat imposada per la delicada situació dels comptes no dona marge suficient, heretat del govern anterior, no dona per gaire més que per rebaixar-lo al més aviat possible, enguany per primera vegada es preveuen els ingressos superiors a les despeses, gràcies al regal enverinat del "Gobierno de España", que permet apujar l'IBI un 10% —diuen que només per dos anys— per sobre del que ja havia aprovat el Govern municipal, un 13% en total a càrrec dels escurats masnovins; tothom està d'acord a rebaixar-lo tan aviat com es pugui, la qual cosa permetrà que les retallades obligades en gairebé totes les partides siguin menys doloroses; fins i tot les destinades als serveis obligatoris (manteniment de carrers, edificis, enllumenat, aigua etc.) es podran refer una mica després que els últims anys havien arribat gairebé al col·lapse. Com que el Govern actual var aconseguir que, amb l'abstenció, els regidors del PP i del GIM donessin un suport indirecte al seu projecte, l'oposició del PSC i IC va quedar en mera-

ment testimonial, i es va dedicar més a justificar la seva acció de govern passada que no pas a defensar una alternativa creïble, amb absència total d'autocrítica, tot és culpa de la crisi global, de la Generalitat que no paga i del PP, que mana ara a Espanya, com si la Vila no hagués existit abans d'arribar ells al poder; al cap i la fi, les obres faraòniques, les desviacions pressupostàries, l'increment exagerat de personal i el pou sense fons d'alguns serveis més ideològics que necessaris, no hi tinguessin res a veure; segons la seva percepció és patrimoni, segons la meua, fins que no estiguin pagats, és deute, que condicionarà la societat masnovina per bastants anys.

Com que els del Govern, un cop assegurada àmpliament l'aprovació, no tenien ganes de fer sang inútilment i els altres es dedicaven a l'autodefensa, la correcció, cosa d'agrair, va imperar, i tranquil·lament, sense cap sortida de to, es var aixecar la sessió més important de l'any.

Marià Aran

BAIXADOR D'OCATA

Es veu que, enmig d'aquesta sequera que ens castiga, a l'Ajuntament de la vila li sobra aigua. Quan algú va a buscar el tren i passa pel soterrani del baixador d'Ocata, ja fa un any que es veu dutxat per una gotera. Fa temps es va desviar la gotera cap a la paret; però, com que va ser un pedaç mal fet, ara cada vegada que passem ens tornem a mullar. A més, la paret ha començat a fer un verdet que no sembla que li faci gaire bé.

Continua a la pàg. 16

HORA DE FER NETEJA

Per Joan Camps i Ortiz

Em proposava fer un relat genèric al marge de l'actualitat, però els dies m'han passat i el més calent ho tinc a l'aigüera. A la vegada un amic, en ser crític i sense pèls a la llengua, m'ha dit: **Deixa d'opinar malament dels polítics! El que has de fer és escriure de política, que sense la política no aniríem enlloc!**

Admetent que sóc un negat per a l'ortografia, la semàntica i la sintaxi, tinc sort de l'amic Esteve Pujol, que s'obliga a corregir-me i, gràcies a ell, si el que dic no és digerible, ell fa que sigui gramaticalment potable. Els qui em llegiu ja em coneixeu el vici de tocar massa tecles a la vegada. Per això, mentre faig la bugada pròpia, no m'ha de ser difícil centrar-me en el títol i a la vegada raonar les meves diatribes vers la classe política.

A l'adolescència, el catalanisme sublimat per la meua mare, que contradeia la seva aversió per la política, només va provocar en mi la vel·leïtat de buscar brega lluint les quatre barres al trau de l'americana. La meua implicació es desvetlla a les eleccions del 1977 quan per un impuls reflex a peu d'urna voto el PSUC. Ja tenia quaranta anys i ja havia treballat a nou empreses diferents i, el meu deliri comunista, me l'havia contagiats un company d'ofici dos anys més gran que jo, magnífic il·lustrador, que l'estiu del 1953 havia anat a París amb autoestop per obtenir el carnet del PCF. La seva èpica aventura i la seva mort recent van provocar que jo votés en nom i homenatge a ell. Set anys abans, en ser nomenat emprenedor i director general de Punt 70, S.A. del Grup Seix i Barral, jo havia format part del consell directiu quan el Grup decidí l'absorció de l'Editorial Ariel, negociacions encapçalades pels polítics en potència Antoni Comas i Joan Raventós. Paradoxes de la vida professional, al cap de sis anys en Comas i jo xocàvem en crisi, diferències que vam decidir apaivagar just a la porta del jutjat de guàrdia seguint

allò que diu "és millor un mal acord econòmic que un ple". Més endavant, l'actitud contemporitzadora d'en Comas i la meua empatia cap a ell ens van reconciliar i fou amb el seu padriatge que vaig fer-me militant de CDC inscrit al IX Nord de Barcelona on vaig ser nomenat cap de la secció del districte i també conseller nacional. Al 1984 mor la meua primera muller d'una llarga malaltia i a la vegada em quedo sense feina, la qual cosa em fa deixar la política per dedicar-me a fer bullir l'olla. Atzars de la vida, al cap de dos mesos una multinacional holandesa de renom, en saber que era a l'atur, em contracta amb un estatus molt superior al que havia perdut. Sé que haver treballat en un total de tretze empreses em dona fama de ser un cul de mal seient, però el fet és que a partir de la sisena ocupació les meves feines van venir-me per cooptació i sota contracte blindat i van brindar-me llargs períodes de formació, veritables beques als Estats Units i a Europa. Com a animal polític sí que he sigut un cul de mal seient: al 1994 escric a Jordi Pujol anunciant-li que deixo CDC perquè els seus acords amb el PSOE, època germà Guerra, són incompatibles amb el meu codi ètic. En el tercer paràgraf de la seva carta ell em respon: **Agraeixo que m'hagis volgut informar de la teva decisió amb franquesa. Vull que sàpigues que si un dia vols tornar a CDC hi seràs rebut amb joia. I sincerament crec que segueix essent la millor eina**

política de què disposa Catalunya. Vist on som avui, Jordi Pujol és encara el millor referent que hem tingut. No és estrany que el meu traspàs a l'extinta Acció Catalana de Max Cahner, ell i el secretari general Antoni Vives m'acusessin de proconvergent, però l'animadversió d'ambdós pel pujolisme no va tardar a tenir la seva paradoxa: al cap d'una ensarronada de l'Àngel Colom, que els havia suggerit una coalició electoral sense cap interès a assolir-la, Max Caner i Antoni Vives, ja amb els pixats al ventre, van voler salvar els mobles venent-se la militància d'Acció Catalana a l'ERC per un plat de lleties: tot per un lloc a l'executiva on es van trobar la penitència, un llit amb la petaca feta. Lògicament jo no vaig deixar-me posar al cistell subhastat i vaig acudir directament a Carod-Rovira per entrar a ERC de *motu proprio*, on sent membre actiu de la secció local del Masnou vaig conèixer la cara més sectària, cínica i perversa de la política. És evident que jo també haig de fer neteja, però em trobo davant d'un dilema ja que la meua simpatia vers la militància independentista també m'apropa a formar part de CDC; però, com es pot fer sense renunciar a la militància que tinc al corrent de pagament amb ERC, també amb SI i per no ser menys amb Reagrupament? El que el sentit comú em dicta és obvi: **aparta't dels partits on les executives acaben venent-se els ideals per un plat de lleties.**

Les illes d'Angra

Per Joan Maresma Duran

Poc després del descobriment oficial de la costa brasilera per *Pedro Álvares Cabral*, el 1500, el regne de Portugal va enviar a Brasil una nova expedició per cartografiar i conèixer el litoral del nou món. Les naus van entrar a la *Baía de Ilha Grande* el dia 6 de gener de 1502. Era el dia de Reis i per aquest motiu va ser batejada la localitat com *Angra dos Reis*. Angra –ho veig en el diccionari de portugués– és una petita badia, o cala, o rada, normalment amb una gran obertura envoltada de turons elevats.

Les pluges i el clima calent i humit de l'estiu van fer del pas per aquest lloc un moment especial. Un dels integrants de l'expedició, *Américo Vesputio*, va escriure per a Portugal:

Algunes vegades em vaig quedar extasiat amb les olors dels arbres i de les flors i amb els sabors d'aquestes fruites i arrels. Tant, que pensava que em trobava ben a prop del Paradís Terrenal. I què puc dir de la quantitat d'ocells, dels colors de les seves plomes i cants? En són tants i tan bonics! No sé què més escriure, ja que dubto que em creguin. (La traducció és meua)

I ara, més 500 anys després de les paraules de l'explorador italià que va donar nom al nou continent, un encara es queda bocabadat davant l'esplendor de la mare natura. Una mare natura que ha estat canviada i espoliada en alguns llocs, i embrutada i contaminada. I modificada per la mà de l'home, que sempre s'ha cregut el rei de la creació i amb dret per sotmetre i fer i desfer el seu gust.

Dies enrere vam tenir l'oportunitat de navegar per la badia d'*Angra dos Reis*, que abriga aigües verd-maragda i 365 illes –una per a cada dia de l'any, diuen– i de fer un tomb per la costa.

Anar en una petita llanxa permet arribar a gairebé tot arreu. Un d'aquests llocs va ser l'*Ilha de Paquetá*, un punt tradicional i popular, on es troba un *xiringuito* molt rudimentari i on es pot picar peix fresc pescat pels pocs habi-

tants de l'illa. Una illa on no hi ha ni aigua corrent ni electricitat, o sigui que segueixen l'horari solar i recullen l'aigua de la pluja.

També vam estar ben a prop de cases de famosos. És possible posseir una illa durant un cert període de temps. Si no recordo malament són 50 anys... I vam veure algunes cases que Déu n'hi do.... I això que els milionaris no les fan servir a diari.... Són segona o tercera residència... Són algunes de les illes d'Angra, el paradís dels adinerats. Una illa per arribar a costar més de 20 milions de reals, uns 8 milions d'euros... Diners que van a parar a les arques de la Marina brasilera.

Hi tenen casa aquí el presentador de televisió *Luciano Huck*, l'exfutbolista *Ronaldo*, el qui va jugar al Barça de jove i al Madrid després del Mundial de 2002, o la cantant-presentadora *Xuxa*.

I jo em pregunto –en la meua ingenuïtat supina– com és possible tot això. A

Angra hi ha *faveles*. Al mar hi ha riquesa ostentadora. A terra ferma hi ha unes drassanes on treballen molts operaris. Mar endins es poden veure adolescents de 15 anys en moto aquàtica navegant massa a prop de la platja i no respectant res.

Els rics brasilers disfruten privadament de tot el que el seu patrimoni els ofereix, però potser viuen assetjats de pobresa social, tot i que la premsa diu que s'han reduït les desigualtats socials. Paguen també fortunes per construir modernes mansions, dissenyades per arquitectes de renom i són obligats a amagar-les darrere de muralles, com si visquessin en els temps dels castells de l'edat mitjana, i depenen de guàrdies que treballen per torns.

Fa poc temps, a la feina, vaig sentir aquesta frase: *Mientras unos se mueren de indigestión, otros se mueren de inanición*. I és que el món sempre ha estat així...

Les nostres famílies d'avui

Pel Dr. *Aleix Ripol Millet*. Psicòleg i mediador en famílies

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Conclusions de l'anterior 5a. taula rodona EL DIVORCI DELS PARES.

com afecta els nostres fills?"

Us apunto algunes de les conclusions a les quals vam arribar:

- El divorci és una realitat creixent a Espanya i especialment a Catalunya: les estadístiques preveuen que **1 de cada 3 matrimonis es divorciarà en el futur a casa nostra.**

- No tenim encara "cultura del divorci" a Catalunya i, per tant, **caldrà "espavilar-se" per ajudar la gent que visqui aquesta experiència** (per a alguns viscuda com una ruptura i per a altres una fase més del cicle vital)

- **Els efectes del divorci** dels pares en els nens i nenes depenen bàsicament de la seva edat:

- Els nens de 3 a 5 anys ho viuen amb sentiments de culpa (*us separeu perquè em porto malament, oi?*).

- Entre els 6 i els 12 anys pateixen viure el problema, però no saben com reaccionar: sovint desajusten el seu comportament a casa i a l'escola, fan intents per reconciliar els pares...

- Els adolescents experimenten por, depressió i culpa: dubten de la seva capacitat futura per mantenir relacions estables.

- *El divorci no pot ser considerat com a causa de problemes psicològics sinó com un factor que fa a la persona més vulnerable.* (Vangyseghe, 2004). Caldrà, doncs, **ajudar la gent a superar-ho.**

QUÈ HI PODEM FER?

- **Els fills i filles han de ser informats** adequadament de la decisió dels pares de divorciar-se tan aviat com la ruptura

estigui confirmada, la custòdia dels fills aclarida ("casa" és el lloc on dorm habitualment), qui, com i quan tindrà cura d'ells (el terme "visites" és odiós!).

- **La comunicació als fills ha de ser negociada** per tal que els progenitors no es culpin mútuament i evitar així possibles conflictes de lleialtat o "alienacions parentals" en el futur (*jo et cuido millor, això ha fet el teu pare?...*)

- **Els nens mai no han de decidir amb qui volen viure:** aquesta és una decisió que correspon als pares. Els adolescents poden "participar" en aquesta decisió per resoldre problemes pràctics, no per triar entre els progenitors.

- L'estil de comunicació de les parelles separades és el mateix que van tenir el darrer any de matrimoni (Isaacs, M.B i Montalvo, 1988): **caldrà tenir especial cura de com es gestiona el divorci.**

- Cal tenir present que **la ruptura afecta també tercers** amb estreta relació amb el nucli familiar restringit: avis, oncles, escola, amics... És important arribar a acords en relació amb ells.

- **La mediació familiar** pot ajudar els pares en la presa de decisions, en la forma de comunicar als fills la seva opció i en la negociació dels acords en relació als fills i filles.

**Les taules rodones queden interrompudes fins a la tardor. A cada butlletí sortirà un petit article sobre temes relacionats amb la família a càrrec del psicòleg-mediador i coordinador d'aquestes trobades, Dr. Aleix Ripol Millet. Per acord dels participants en la darre-
ra Taula, el proper tema farà referència a les xarxes socials dels nostres fills: amics, amigues, internet, mòbils...**

www.materialshoms.cat

Homs
materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. **Dissabte matí obert fins a les 12.**

Exposició de material de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella (sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Els carrers bullien de gent. Guiris, autòctons i nouvinguts conformaven una barreja que ara solien dir multicultural, que de fet no vol dir res precis, com un sac enorme on es pot encaibir tot. Temps era temps es podia passejar amb tranquil·litat, sense les gairebé empentes d'ara; però què conyl!, era la seva ciutat, més maca o més lletja, i hi havia arribat després d'anys fora per problemes amb la justícia, i potser en tornaria a tenir si feia l'encàrrec que s'havia autoimposat.

Va caminar amunt i, a prop de la gran plaça, es va aturar en una barra qualsevol d'un bar que tenia més pretensions que presència. Va demanar un gin tònic de Gordons, que va engolir en un tres i no res. Només amb la mirada, va demanar el següent i el cambrer a l'aguait l'hi serví amb prestesa.

La nit finia quan Jean Claude es dirigí a la discreta pensió escollida per passar desapercbut. Tot i els anys i panys que era fora, no es refiava que algun policia el pogués reconèixer; de fet, en els seus anys bons va ser una presa molt desitjada pels guardians de la llei.

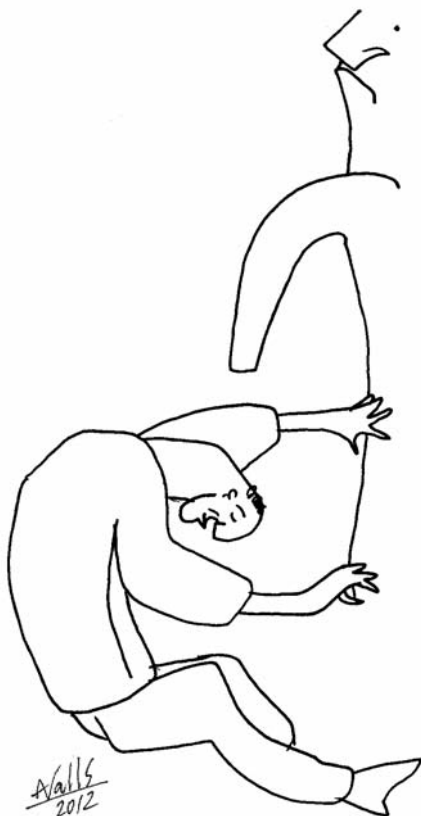
L'habitació no era res de l'altre món: dos llits, una tauleta de nit enmig i una cambra de bany petita com un puny. Deixà els papers i l'arma sobre un dels llits i s'estirà d'esma en l'altre tot rumiant la vella història que sa mare li explicà mil vegades perquè no l'oblidés mai.

El seu pare, un home contrari al règim dictatorial que impedava llavors, va ser traït per un veí d'escala i el seu pare va passar pel calvari de tortures, presó i mort. La mare va fugir i va travessar la frontera embarassada d'en Jean Claude i s'instal·là en el país del costat, sense diners ni amics ni feina, però se'n va sortir; l'odi la feia forta i el va traspassar al seu fill, repetint-li que, quan fos gran, vengés el pare.

Històries d'altres temps, de traïcions i deslleialtats, que el turmentaven dia i nit; ell ja no era un nen, quaranta molts i un llarg currículum de perdedor. Estudiant brillant, mai no va trobar el seu lloc i va acabar treballant a sou per a un grup mafios com a contacte i home infiltrat, però no havia mort mai ningú, aquesta seria la primera vegada i a la ciutat dels seus pares, que ell va conèixer quan era un nen passant dies a casa de l'oncle que li va descobrir els encants dels carrers, les petites places ombrívoles, els enlairats turons que la dominaven i aquell mar de plata, que llua com un astre en una vespre d'estiu.

El matí es llevà plujós, la grisor omplia els carrers mentre l'aigua queia suau gairebé sense voler mullar. Tenia l'adreça del Judes i l'arma per fer justícia. Caminava de pressa com qui fa tard a una trobada llargament esperada, i les imatges de la infantesa colpien els seus ulls, enterbolien la mirada negant-li lleument aquells ulls glaucs, color que el feia gairebé diferent a tothom, més estrany, com un llunàtic buscant aixopluc sota una tempesta interior.

Un cop davant l'edifici del traïdor, s'aturà sota la pluja, sabia que l'home no sortia mai al matí i que vivia sol; vidu de feia poc, no van tenir fills o, com deien els de la seva

corda, Déu no ens en va voler donar, com si els fills es repartissin, com en una tómbola. Ja pots demanar al teu Déu que et defensi, perquè avui el necessitaràs més que mai.

La gran porta de ferro forjat de l'entrada dels pisos va grinyolar lleugerament, va pujar per les escales fins al segon i, un cop davant la porta de l'objectiu, col·locà el silenciador a la pistola i va trucar al timbre. Un home de cabells grisos i gairebé en la vuitantena féu un somriure tot dient: Què vol?

Un fort cop amb la mateixa porta va tirar el vell per terra; ell ràpidament la va tancar i, traient l'arma, va encanonar un home mort de por. La cara del vell reflectia terror i la seva, odi; les mirades van creuar-se, tot i que la víctima era estirada a terra i Jean Claude una mica vinclat, amb el braç estirat i l'arma a un pam de la cara d'aquell cos cansat, abillat amb un batí de quadres gruixut.

– Sóc el fill d'en Joaquim Pous i vinc a matar-te, fill de puta.

– Si us plau, no em mateu, jo era amic del vostre pare.

– Per això els vares denunciar?

– No pensava que el matarien –mentí.

– Per què?, només diga'm el motiu.

– M'agradava la teva mare i aquesta era la manera de treure'l del mig.

Va sonar un tret esmorteït i el cap del vell s'esberlà pel front, la sang tacà el mosaic i Jean Claude es va quedar quiet un instant tot repetint-se: Era per sexe, no per política.

Un cop al carrer es va fondre enmig de la pluja pensant: Per què no em sento millor?

Històries de la vila

Per Joan Muray

NAUFRAGIS... de la nostra marina de vela (1854-1995) (2)

(continuació)

1882 – PEPE (bergantí)

Capità Salvador Orta (?)

Es va perdre enmig d'un temporal al *Banco Ortíz*, del Riu de la Plata (Argentina) i es van salvar el capità i els dotze homes de la tripulació.

1882 – ANTONIO GUSI (corbeta)

Capitans Emili i Eusebi Alsina (?)

Es va perdre per l'abordatge d'una altra nau a Buenos Aires (Argentina) i se salvà tothom.

1883 – NUEVA ELISA (pollacra goleta)

Capità Manuel Maristany(?)

Va naufragar al cap de St. Antonio (?) i se salvaren el capità i els deu tripulants.

1883 – Capità Jaume MIRAMBELL "Asó"

1884 – MARINA (pollacra goleta)

Capità Isidre Isern (?)

Fou enfonsada pel vapor *San Martín* a Buenos Aires (Argentina); se salvaren tots els quinze tripulants.

1885 – PEPA (bergantí goleta)

Capità Pere A. Gibernau (?)

El naufragi fou a Santo Domingo; se salvaren el capità i els deu tripulants. La culpa no fou de cap temporal, fou del pràctic del port.

1885 – Capità Antoni DURAN i PAGÈS "Bertran"

1885 – Capità Josep SANJUAN "Martra"

1886 – JOVEN MIGUEL (bergantí)

Capità Francesc Truch, segons uns; i Enric Ribas i Pere Maristany, segons altres. (?)

Es va perdre a Los Colorados, Cuba; se salvaren el capità i els 12 tripulants.

1887 - CECILIO RIOGANDENSE (pollacra goleta)

Capità Enric Ribas "Mitjbarra" (El Masnou 1838-1893)

Va naufragar als esculls de corall de l'illa Abaco, de l'arxipèlag de les Bahames. Es va salvar tota la tripulació.

1888 – Capità Pere ROCA "Massana"

1889 – CURRUTACO (bergantí goleta) Capità Julià Curell (?)

Va naufragar a causa d'un cicló al port de La Laguna de Terminos, a la península del Yucatán (Mèxic). No s'especifica si hi hagué morts, tot i que sembla que es degueren salvar estant en un port.

El nom (en castellà), poc usual, d'aquest vaixell, en català és: petime-tre, pixavi, pixapolit i gomós. No se'n sap el perquè del seu nom.

1889 – Capità Agapit BERTRAN i MARISTANY "Patets"

1889 – Capità Josep RIERA "Hermós"

1890 – ANA (pollacra)

Capità Gerard Maristany (?)

Es va perdre per un temporal al Cap de San Antonio (?); se salvà, però, la tripulació.

1892 – VIRGEN DEL CARMEN (pollacra)

Capità Jaume Mirambell (?)

El naufragi va passar al sud del Cap Trafalgar (Andalusia); es negaren tots, capità i onze tripulants.

1892 – Capità Josep ISERN "Guiu"

1892 – Capità Josep OLIVER i MILLET "Bló"

1894 – Capità Agustí CURELL "Novell"

1894 – Capità Carles ROSÉS i ROSÉS "Xicatian"

1895 – Capità Fèlix SANJUAN "Fernanda"

1899 – Capità Agustí MARISTANY i SENSAT "Xami"

1900 – NICOLÁS (bergantí goleta)

Capità Lluís Alsina (?)

Es va perdre a La Barbada(?); es donà a entendre que van morir tots, capità i dotze tripulants.

1900 – Capità Joan CURELL "Novell"

1902 – Capità Gerard MARISTANY i MARISTANY "Isart"

1919 – Capità Isidre MARISTANY i MARISTANY "Tara"

1919 – Capità Antoni PAGÈS i MILLET (?)

1920 – SANT FOST

Capità Jaume CASALS i COLL "Esbarriat"

Va naufragar al retorn dels segon viatge amb problemes, en ple Atlàntic. Transportava fusta i se li feren vies d'aigua ja al primer viatge, que arranjaren com pogueren al mig de l'oceà, passant cordes i cables per dessota

Vaixell enfonsat i encallat en els esculls de la costa. (Internet)

Jaume Casals i Coll, capità del "Sant Fost".

El capità Casals, al centre, a dins del "Sant Fost"

del buc, lligant-lo.

La companyia propietària, en arribar a la península i descarregar, en rebre les queixes de l'estat del vaixell, li féu fer petites reparacions i li ordenà que tornés cap a Amèrica a la recerca de més càrrega de fusta. Al mig del segon viatge, es repetiren els problemes i no hi hagué res a fer. Va naufragar i moriren tots els tripulants amb el seu capità al capdavant, Jaume Casals i Coll.

1920 – Capità Josep DURAN i SAMPERA "Cunillo"

1923 – Capità Tomàs FERRER i BERTRAN "Tas"

1923 – Capità Pere MARISTANY "Corsari"

**1995 – MARIA ASSUMPTA (bergantí)
Capità Mark Lichtfield**

Aquest vaixell va naufragar quan por-

tava navegant 137 anys (1). Fou construït el 1858 per encàrrec del capità masnoví Josep Isern (no en sabem ni el segon cognom ni el motiu), que en fou també capità, així com el seu cunyat Salvador Llimona.

Va naufragar a les costes de Cornwall (Cornualla), península del sud-oest d'Anglaterra, el 1995, quan n'era capità l'anglès més amunt esmentat. El naufragi fou degut a una avaria del motor i una onada gegant, tot i que sembla que fou de forma intencionada, ja que el capità i propietaris tenien problemes econòmics.

Al naufragi hi va morir un dels catorze tripulants, dos van desaparèixer i onze foren rescatats.

En un llibre (2) de 1926, se l'esmenta com a desaparegut ja l'any 1877, quan encara en faltaven 118 perquè fos cert. Fet que prova que alguna informació pot ser errònia.

Com ja he comentat anteriorment, aquest llistat ha estat tret, majoritàriament, de dos autors diferents; i, tenint en compte que en aquells anys no hi havia els registres actuals i que molts es feien oralment, podria ser que hi hagués alguna errada o en faltessin alguns.

També s'hi han afegit altres naufragis, no citats pels anteriors, però aquests sí, constatats per documentació. Així com el darrer, en el temps, dels vaixells masnovins, el "Maria Assumpta", que ho féu el 1995, mentre ostentava el rècord de vaixell de vela en actiu més antic del Masnou, de Catalunya i del món.

I com a cloenda, un dels més, podríem dir-ne..., de cine.

**UN DOL DE DOS ANYS...
innecessari? la història del bergantí "Maria Rosa" de ca l'Índia... ..que va estar dos anys desaparegut**

Aquesta és una història no escrita, vull dir documentada, ja que, per sort, no va acabar en tragèdia, i per tant no en va quedar constància. És una història via oral.

Va ocórrer al darrer terç del segle XIX. Aquest bergantí, propietat de la família Bertran, de ca l'Índia, havia sortit d'un port d'Amèrica del Sud, probablement de l'Argentina o de l'Uruguai, remuntà l'Oceà Atlàntic i va ser sorprès per una temible tempesta de grans ones

Ja que sembla que anava més o

Bergantí "Maria Assumpta" quan va naufragar.

Moll de càrrega

menys costejant, al bell mig d'aquell terrible temporal va albirar una entrada de mar a la costa, com si fos una petita badia i hi va posar proa.

Un cop dins, i pel contrast d'un lloc arrecerat, allà tot era calma. No es veia cap població, només selva fins arran d'aquella mena de llacuna.

S'hi quedarien fins que amainés el temps, però sí que va calmar, sí; però aquell temporal havia portat molta sorra a la bocana de la badia, tanta que quedaren aïllats sense poder sortir-ne.

La barrera deuria ser tan gran que hagueren de quedar-s'hi i esperar; no els quedava cap més remei.

Pel que es veu, s'hi hagueren de quedar dos anys. De la selva els sortiren nadius, però pacífics (no devien conèixer encara l'home blanc), amb qui confraternitzaren.

Hi passaren dos anys allà reclosos. Per fi, al cap d'aquest temps, un altre temporal va treure la barrera de sorra que tapava l'entrada de la badia i veles ajudeu-me! Sortiren i pogueren enfilat cap a casa. No els quedava poc, tot l'Atlàntic en diagonal, potser amb parada a les illes Canàries, l'estret de Gibraltar i Mediterrani amunt fins a Barcelona.

I al Masnou, què havia passat mentre tant? Doncs ni més ni menys que, al cap d'un temps de no tenir-ne cap mena de notícies, els donaren per desapareguts i morts, és clar! Les

famílies del capità i tripulants, de dol, funerals, etc.

Havien passat dos anys quan els "morts" es presentaren al poble i a les seves cases. Quin esglai deuria tenir!

El que no se sap és si alguna de les "viudes" s'havia tornat a casar. Si algun "hereter" s'havia venut les seves propietats.

Després del primer ensurt i pensant que cap cosa greu hagués passat, hi deuria haver un gran rebombori a tota la vila! Una alegria immensa entre la família!

Aquest bergantí, segurament amb data posterior al "naufregi" inexistent,

va tenir altres ensurts. El 1873 va haver de salvar els dotze tripulants d'un altre vaixell masnoví, la pollacra goleta "Viajero". I l'any 1874, ell mateix va patir un altre naufragi, però aquest cop de veritat, ja que enmig d'espessa boira, a l'Argentina, fou abordat per una fragata de guerra del Brasil, que l'enfonsà, tot i que, de nou, els seus tripulants es tornaren a salvar. Deuria tenir més d'un sant, àngel o Mare de Déu que estava sempre amatent vers ells.

NOTES

1- Si en voleu saber més, podeu consultar els llibres següents: Històries de la Vila... (I) i Històries de la Vila... (II), de Joan Muray. Oikos Tau. Vilassar de Mar 1999, i Editorial Davinci. Mataró 2005, respectivament.

2- És "Oliendo a breia", d'Artur Masriera. Editorial Poliglota. Barcelona 1926.

FONTS CONSULTADES

- OLIENDO A BREA, d'Artur Masriera. Editorial Poliglota. Barcelona 1926.

- DISEÑOS DE LA VILLA DEL MASNOU Y DE SU MARINA DE VELA DEL OCHOCIENTOS, de Pere J. Bassegoda i Musté. El Masnou 1962.

- La Nostra Marina, escrits de Palemó Anglès i Sala, a la revista Gent del Masnou.

- HISTÒRIES DE LA VILA... del Masnou. (Volum I). Joan Muray. Oikos Tau. Vilassar de Mar 1999.

- HISTÒRIES DE LA VILA... del Masnou. (Volum II). Joan Muray. Editorial Davinci. Mataró 2005.

Vaixell enfonsat i encallat a la costa. (Internet)

Cròniques

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Exposició de la VI Mostra “L'ART EN DIFERENTS VESSANTS”

21 artistes masnovins

Aquesta mostra, en la seva sisena convocatòria, fou oberta al públic el dissabte 25 de febrer, tot just el dia abans de complir-se vint-i-tres anys de la inauguració de la SALA D'ART de GENT DEL MASNOU.

Per a aquella solemne ocasió foren les obres d'un masnoví establert a París, EDUARD DOMÈNECH FARRÉ, quadres d'una gran vàlua, tot olis, que havia pintat a diversos indrets, com el seu Masnou, a les illes Balears, etc., que ens havia deixat la seva família i foren el colofó que tancava el cicle de la nostra entitat quant a estructures. Primer en fou la fundació l'any 1985; després vindria el butlletí, el 1987; i dos anys més tard el local, amb la seva sales d'exposicions, d'actes, de reunions, etc. els que el tancaríen.

Ara, vint-i-tres anys després, la mostra que ofería l'entitat per celebrar-ho (malgrat que d'una forma absent) fou aquesta esplèndida mostra de VINT-I-UN artistes locals, que no vol dir que són tots els que té la vila, ni molt

menys, sinó una representació.

Les obres exposades ens foren deixades per socis, i la tria fou majoritàriament feta entre els artistes que tingueren o tenen major ressò dins l'àmbit artístic, nacional i internacional; tot i que no dubtàrem a exposar-les al costat d'altres que, per la raó que sigui, no han tingut ni el ressò ni els premis, honors, etc., que es podrien merèixer. Els 21 artistes (per ordre alfabètic) que exposaren són els següents:

- BASES, Tomàs. La sanguina L'AVI
- BAUTISTA, Eduard. El pirogravat ESCALES de la *deseada*
- BERTRAN, Rosa M. L'aquarel·la PASSEJANT
- CALET (Joan Casals) El dibuix PREMSA EN CATALÀ
- COMELLAS, Joan. L'oli EL GUI-TARRISTA
- DELHORT, Josep. El dibuix, retrat de V. A. BALLESTER
- FLOS, Antoni. L'aquarel·la RAÏM
- IGUAL, Josep. L'aquarel·la NENA DE LES OQUES
- MARTÍNEZ, Josep M. L'oli PORT CANTÀBRIC
- MASOLIVER, Joaquim. El dibuix NENA DELS GLOBUS
- MILLET, Ima. L'oli ESTUDI
- MILLET, Manuel. El dibuix LOHENGRIN
- MURAY, Joan. La fotografia PENETRACIONS
- PAGANS MONTSALVATGE, Jordi. El guaix NOIA BERENANT

- PEIG, Fina. El carbó NU FEMENÍ
- PERICOT, Jordi. L'obra 30 JAN-VIER 64 – PARÍS
- PERICOT, Iago. La tècnica mixta ENFRENTAMIENTO
- ROSÉS, Gerard. L'obra PLAÇA D'OCATA
- VILADEVALL, Queralt. L'oli EL COMERÇ DE TARONGES
- VILLÀ, Alexandre. L'oli COSTA BRAVA
- VILLÀ, Miquel. El dibuix BAIXADA DE CAN RAMON

Com veieu, una mostra variada, quant a tècniques, i rica quant a masnovins, que va restar oberta fins al 6 d'abril. Malgrat la importància de la mostra, tal que poques vegades, possiblement la primera, que tants masnovins han exposat junts, les visites que va tenir no són les que mereixia una proposta com aquesta.

La majoria d'exposicions tenen uns quants addictes que li són fidels, mostra rere mostra; però, fora d'aquests, pocs foren els visitants que pogueren gaudir, gratuïtament, d'una exposició que només els demanava: mirar. No se'ls demanava: comprar, donar la seva opinió, perdre gaire temps, etc., però què hi farem? la cultura i l'art, sobretot quan es tenen a l'abast, a la mateixa població, no tenen gaire requesta, tot al contrari de quan s'hi pot anar d'excursió; aleshores no ens perdem res, i encara trobem poc.

Crònica

REOBERTURA DE LA PARRÒQUIA DE SANT PERE DEL MASNOU 18-03-2012

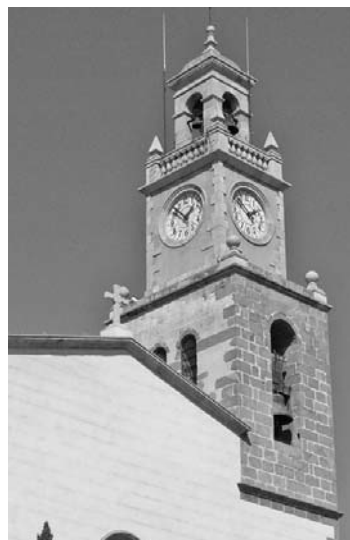
Per S. Vidal i M. Fluriach

És de nit, vaig a acompanyar la meua filla a la rectoria per trobar-se amb el grup de joves que es preparen per rebre el Sagrament de la Confirmació. Quan sóc davant de les escales de l'església, veig que ja n'han tret les proteccions d'accés i que les portes són obertes; en aquell moment surt Mn. Felip i em diu: – Vols veure com ha quedat?

Pujo les escales de dues en dues perquè em fa molta il·lusió de veure-la.

Des que van començar les obres que no hi he entrat. Em vaig emocionar, que bé que ha quedat... *Senyor, et construiré un temple perquè hi habitis*, deia el rei David.

Per fi diumenge 18 de març, vigília de Sant Josep, fa un sol radiant; a les 12 del migdia reobertura del temple després de les obres de restauració. Són les 11 i al temple hi ha molt moviment, comença a arribar la Coral Xabec, els escolans miren que tot estigui prepa-

rat, les persones del Consell Parroquial van col·locant els convidats al seu lloc, comencen a arribar mossens que concelebraran amb el

Cardenal de Barcelona per donar més solemnitat a l'acte. El temps va passant i cada cop és més ple, sembla que faltaran cadires, cal anar a la sagristia a buscar-ne, comencen a arribar les autoritats municipals, arriba el Vicari Episcopal, antic rector de la Parròquia, saluda a molts dels feligresos que ja som al temple, la Coral comença a repassar els cants, els lectors preparen les lectures, els escolanets l'altar, encenen tots els llums, les espelmes... tot a punt, ens demanen silenci. Ssss. El temple és ple a vessar. Per la porta principal comença la processó d'entrada presidida per la creu. Rere la creu, tots els infants, de diferents edats, que participen en els diversos grups de catequesi; després els mossens de les parròquies veïnes

que ens volen acompanyar en un dia com aquest i després, al final, el rector, Mossèn Felip-Juli, amb el Cardenal Lluís Martínez, que presideix la missa d'acció de gràcies. Va ser una cerimònia molt participativa, molt desitjada i amb una emoció continguda. Al final, després de cantar els goigs de Sant Pere, ballada senyorial dels gegants del Masnou a l'interior del temple.

Voldríem acabar aquestes línies donant les gràcies a la comunitat dels mossens i futurs mossens de la nostra Parròquia per la gran aventura que han emprès, i esperonant tots els masnovins i masnovines que fem el possible per col·laborar en aquesta obra i que aviat puguem dir *obra feta, obra pagada*.

Crònica

LA CORAL XABEC I LA VIDA DE LA VILA

Per Esteve Pujol i Pons

Tothom sap prou bé que la *Coral Xabec* és i vol ser una coral arrelada a la vila; des del seus inicis que participa en molts esdeveniments que hi escauen. L'heu sentida a les festes de Nadal o a la Festa Major, a l'11 de Setembre, a Fires de Santa Llúcia, en actes cívics tant culturals com reivindicatius o davant la façana de l'Ajuntament quan ha calgut; hem cantat a Can Malet, a la Casa Benèfica, a l'església del Pilar o a Santa Maria d'Ocata; al Casino, a Cal Marquès o al Mas Antic; pels carrers i les places, al de Sant Miquel o de Sant Rafel o de Pere Grau, o a la de Ramon y Cajal...

GDM és una entitat indubtablement masnovina i la *Coral Xabec*, que n'és una part molt important, ho és també. El diumenge, dia 18 de març, hi va haver festa grossa a la Parròquia de Sant Pere ja que s'inauguraven les obres de restauració i millora d'aquest primer temple masnoví. Era el diumenge Quart de Quaresma, al bell mig del camí cap a la Pasqua. Al migdia, la comunitat cristiana va omplir de gom a gom l'església; presidia la celebració eucarística l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Lluís Martínez Sistach, envol-

tat per molts preveres i diaques vinculats per història o veïnatge amb la parròquia; en lloc preferent hi eren el Vicari Episcopal d'aquesta demarcació i antic rector de la parròquia, mossèn Segimon, i el Rector, mossèn Felip-Juli. Feia goig de veure l'altar rodejat d'infants i joves (catequesi, esplai, animadors del cant...) i els seus responsables, així com d'un grup de músics professionals masnovins que també van voler-hi prendre part.

La *Coral Xabec* i l'orquestra que ens acostuma a acompanyar hi van ser convidades i no hi vam faltar.

Vam cantar a la processó d'entrada *Locus iste* (Anton Bruckner), que crea una atmosfera de veneració envers el temple com a lloc sagrat, com a lloc que Déu mateix s'ha construït, símbol d'honestedat sense taca.

A *Vós vull acostar-me* (Johann Sebastian Bach) va ser l'aclamació confiada abans de la proclamació de l'Evangeli.

Durant la processó i preparació de les ofrenes va sonar el cant litúrgic més conegut per descriure el dolor de Maria al peu de la Creu, *Stabat Mater* (Franz Schubert).

I al llarg de la processó de la comunió, *Sancta Maria, Mater Dei* (Wolfgang Amadeus Mozart), va expressar el compromís de fe al costat de Maria, la Mare de Jesús.

Unes quantes estrofes dels *Goigs a*

llaor de l'Apòstol Sant Pere, Patró de la Vila del Masnou (Lluís Millet), cantades amb tota l'assemblea, van cloure la participació de la nostra Coral en acabar l'Eucaristia.

Però seria injust si no acabés aquesta crònica subratllant l'encert, a parer d'aquest cronista, de la ballada final dels Gegants de la Vila davant el presbiteri, amb una dansa solemne, cerimoniosa, ben adient a la joia i solemnitat de l'acte religiós i cívic ensems.

La Coral Xabec se sent i vol continuar sentint-se un orfeó masnoví, vinculat amb la història ja ben llarga de les institucions que han conreat el cant coral al Masnou per a bé de la cultura i alegria vilatanes.

Ens hem de desitjar que sigui *per molts anys*.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart

Cunegunda o coneguda

El Capítol primer del petit llibret *Càndid o l'optimisme* de Voltaire ens diu (Diari de Barcelona, 1989; pàg. 6): «[...] els qui han avançat que tot va bé han dit una ximpleria: calia dir que tot va de la millor de les maneres.» No podem, avui dia, acabar de pensar que aquest home té raó, que el comentari pugui ser aplicable als nostres temps actuals. Les coses van fatalíssimament. Tot i això, el **mes d'abril** es caracteritza per la gran eferescència natural. Que hagi arribat la primavera alteradora i que el dia 23 sigui la **Diada de Sant Jordi** hauran de fer que aboquem roses roges allí per on passem. Si no hi ha diners, fem-les de paper-cartró. En aquesta secció –que sempre passa per platea–, així doncs, no tenim més remei que oferir-vos flors escèniques. Us proposem **regals d'amor** a través d'entrades de teatre i a través de llibres de teatre. Serem aquesta vegada un xic –més– telegràfics. Agafeu el que us calgui. També hi hem posat una obra de teatre amateur –un Poncela– amb un títol ben adient a la crisi actual.

Possibles entrades de teatre:

03/04/2012 (fins al 29 d'abril) *Forever Young*, d'Eric Gedeon, comèdia musical dirigida per Tricycle, Teatre Poliorama.
13/04/2012 (fins al 13 de maig) la tragicòmica *Parlour Song* (*Música de fons*), de Jez Butterworth, Teatre Goya, amb **Joan Negrí** i direcció de Magda Puyo.

13-14-15/04/2012 *Los ladrones somos gente honrada* de Jardiel Poncela, amb direcció de Clavé/Sa-baté/Barrado, al Teatre El Centre (Ros de Olano, 9).

12/04/2012 (fins al 13 de maig) *El sexe dels àngels*, d'Emili Corral, amb Rosa Cadafalch, a la Sala Muntaner.

19/04/2012 (fins al 20 de maig) *Els jugadors* de **Pau Miró**, amb Boris Ruiz (que fa de perruquer) i altres magnes del teatre català, i ajudantia de direcció de Marc Artigau; al Teatre Lliure de Gràcia.

12/04/2012 (fins al 6 de maig) *14:45 Música entre dues guerres*, un itinerari calidoscòpic musical, amb dramaturgia de Pablo Ley i direcció de Josep Galindo, i piano de Franco Piccinno, a La Seca.

8 hores llegint Tirant lo Blanc (el nostre clàssic universal publicat el 1490 a València), al Teatre Romea, des de les 12 fins a les 8 del vespre.

29/04/2012 (**últim dia de temporada a Barcelona!**) *No sé si...*,

de **Marta Carrasco**, processos de seducció i positiu intercanvi ener-gètic, al Versus Teatre, tocant a Glòries.

Un tomb: 5-6/05/2012 *El biògraf*, de Marc Angelet, Sala La Planeta (Girona).

Música, de manera ben descarada: Cada dissabte des del 7 d'abril fins al 12 de maig (a les 21 h) hi ha nits de dues hores de piano i música clàssica (*Solo piano*), interpretada per l'excels (i bell) **Luis de Arquer**, al Teatre més petit del món (c/ Encarnació, 25; Gràcia). Òpera el dijous 12, 19 i 26 d'abril l'Espai Barroc (Palau Dalmasas, c/ Montcada, 20).

Possibles llibres de teatre: *La nit de glòria d'AM* (publicat per Bromera, juny del 2011), de Miquel Àngel Vidal (Binisalem, 1962; autor d'*El conyac de Voltaire*). *Gran Teatro Español 1892-1935: història del primer teatre del Paral·lel*, de Josep Cunill (Imprimatur, abril del 2011). *Una història catalana*, de Jordi Casanovas (Arola, gener del 2011). El **llibre de Voltaire** (1989:6) tanca la secció d'aquest mes primaveral. No li feu cas... i feu tot el contrari: **goseu dir**. «Càndid escoltava atentament i s'ho creia amb innocència, a més trobava la senyoreta Cunegunda bellíssima, tot i que mai no gosés dir-li-ho.» Tenim l'excusa de la primavera. I la sinceritat justificant i detallant que facilita l'**amor intens**.

Teatre local

Per Esteve Pujol i Pons

EL MÈTODE GRÖNHOLM

Pel grup **RAUXA** de GDM

Convé que en una vila de les dimensions humanes del nostre Masnou hi hagi uns quants grups de teatre, sempre d'aficionats, que ens ofereixin bones actuacions.

El Grup **RAUXA**, integrat dins de *Gent del Masnou*, compleix el tercer any que ens ofereix vetllades literàries i musicals cada darrer diumenge de mes a la seu social; a més, de tant en tant, com aquell qui res, ens regala una excel·lent obra de teatre, de les que es fan veure, admirar i recordar.

El dissabte 3 de març i l'endemà, el diumenge 4, a la Sala Polivalent de Ca n'Humet, i sota la direcció de Francesc Fàbregas, **RAUXA** va posar sobre l'escenari *EL MÈTODE GRÖNHOLM*, obra aguda i d'una trama no pas senzilla, molt intel·ligent, de Jordi Galceran.

És una peça prou seriosa per dir-se seriosa, prou humana per dir-se humana, prou còmica per dir-se còmica i prou esperpèntica per dir-se esperpèntica. Els qui la coneixeu m'enteneu perfectament, oi?

Quatre actors, Josep A Fernández (quina riquesa de matisos i contrastos), Vicenç Miravet (quina expressivitat i quina comicitat tan ben administrada), Cristina Sagré (quin caràcter, dona, quin caràcter!) i Carles Martínez (quina vis còmica transparent

de cap a peus i quin dramatisme totalment corprenedor quan calia), van convèncer el públic que va omplir la Sala de Ca n'Humet tant a la primera sessió com a la segona.

Quantes vegades hem dit que a Catalunya l'abundància del teatre d'aficionats fa possible l'aparició d'actors professionals de primer ordre; és el brou de cultiu necessari, com una escola natural, que propicia l'eclosió de genis teatrals. Mireu la biografia de molts actors i actrius de la nostra escena i comprovareu que molts van començar fent *Els Pastorets* al seu poble o al seu barri. El teatre amateur és on han germinat les llavors que han esdevingut arbres esponerosos.

I una nota que pot semblar trivial, però que, a mi, no m'ho va semblar gens: la representació va començar a l'hora en punt. Al teatre no professional, no hi estem gaire acostumats i és una llàstima. Em va alegrar de comprovar que d'aquesta manera el *Grup Rauxa* manifestava el respecte degut a un públic, que se'l mereix tot. Em vaig recordar –i vull que consti com un homenatge– a una obsessió del qui va ser director del GAT durant uns quants anys, en Josep Riera: quan era l'hora exacta s'aixecava el taló i començava la funció; era un principi sagrat. L'enhorabona al Francesc Fàbregas i a tota la colla. Sabem

que hi ha projectes en cartera i que ben aviat en podrem gaudir. (Josep Anton –perdó, vull dir Ferran Augé–: com a exseminarista de Manlleu, no podies ignorar que les infules de la mitra episcopal cauen per darrere, no pas per davant; que no ho havies vist als pontificals de la catedral de Vic?). Alguna crítica havia de fer-hi, oi?

I sort que la meua especialitat no és la psicologia industrial, si no... potser en faria unes quantes més, al text, vull dir a l'argument, és clar. Vilatans del Masnou, no us perdeu el bon teatre que s'hi fa.

23 d'abril, St. Jordi
6 de maig, Dia de la Mare
Fes-li saber que
l'estimes o torna-li-ho a dir

JOAN
Flors i plantes

La teva floristeria a internet

www.
florsjoan.com

Navarra, 100
 el Masnou 93 555 79 34
 info@florsjoan.com

Joieria rellotgeria

MASNOVINA

Servei de reparació i arranjaments.

Per Nadal fem descomptes de fins a un 30% en peces d'or i brillants

C. Barcelona, 9 - 93 555 07 76 el Masnou

DUWARD
 AQUASTAR

CASIO

Plateria Purca

ISABEL

A qualsevol hora i des de qualsevol lloc

www.flors-isabel.com

festius
obert
de 9 a 2

Joan XXIII, 66 - 93 555 01 35
 consultes@flors-isabel.com

FRED ASTAIRE

Per Josep Condeminas

Potser algú considerarà una frivolitat per part meua que en aquestes pàgines culturals parli d'un ballarí de les varietats i el cinema americà com Fred Astaire; però també hem de reconèixer que, per la seva important trajectòria professional i a vint-i-quatre anys de la seva mort, ja forma part de la cultura popular. També estic segur que molts lectors d'una certa edat i aficionats al gènere musical americà com jo, acceptaran de bon grat conèixer algunes característiques d'aquest ballarí, cantor i actor, que va fer història dins la música lleugera, i que molts aficionats recordaran les seves pel·lícules amb plaer i que continuen fent les delícies de moltes generacions. Personalment confesso que sóc una verdadera nul·litat per al ball i, a més, poc avesat a la música en general, una deficiència que pateixo amb resignació i, per tant, admiro les persones que tenen aquest do; però quan veig Fred Astaire ballant a la pantalla, tinc la sensació que jo també ho podria fer. Jo crec que aquest és el vertader secret del seu art, fer que el difícil sembli fàcil.

Fred Astaire va néixer a Omaha, Nebraska, el 10 de maig de 1899. Ell i la seva germana Adele van formar parella en dotze musicals a Amèrica i Anglaterra. Quan al 1933 la seva germana es va casar i va deixar el ball, Fred es traslladà a Hollywood amb la recent esposada Phyllis Livingstone. Tot i que les primeres proves en el cinema no li van ser gens

favorables ja que era baix d'estatura, prim, escardalenc, amb una galopant alopècia i amb un rostre anodí i, per tant, no precisament un galant a l'ús, en poc temps, però, esdevingué un vertader fenomen musical. Qui no recorda pel·lícules com *L'alegra divorciada*, *Volant cap a Río*, *Roberta*, *Barret de copa* i moltes més? Astaire va tenir moltes parelles de ball en el cinema; ara bé, la seva parella per excel·lència va ser Ginger Rogers; i, encara que les enraonies deien que ambdós es detestaven, no era en absolut veritat. La filla de Fred i la mateixa Ginger Rogers ho desmentien categòricament. Entre ells hi havia professionalitat, compromís, complicitat i una relació cordial, però no intrínsecament amistat, cosa que passa en moltes relacions humanes. Hermes Pan, coreògraf i amic personal de Fred, deia que Ginger no tenia la genialitat de Eleanor Powell ni la tècnica de Cyd Charise ni la bellesa de Rita Hayworth ni la perícia de Leslie Caron, però que, quan Ginger i Fred ballaven destil·laven per la pantalla vertadera màgia, que va fascinar molts públics. Amb tot, Ginger no va ser la seva parella predilecta. Li agradava molt Leslie Caron; però, segons els seus amics més íntims (ell mai no ho va confessar públicament), la seva parella predilecta va ser Barri Chase, molt més jove que Fred, concretament trenta-cinc anys de diferència. Amb ella va actuar en quatre musicals per a la televisió, que van

guanyar nou premis Emmy. La seva compenetració i amistat amb Chase va ser tan intensa que molts pensaven que vivien un idil·li. Fred era un perfeccionista obsessiu; assajava hores i hores fins que en quedava satisfet. També se'l considerava un bon cantant, reconegut per compositors tan cèlebres com Irving Berlin i George Gershwin. Molts opinaven que hi havia rivalitat entre Fred Astaire i Gene Kelly (un altre monstre del ball); al contrari, s'admiraven mútuament. Junts van actuar en dues pel·lícules: *Ziegfeld Follies* i *That's Entertainment Part 2*. Tots dos tenien un estil diferent, però les meves preferències són per Astaire; el trobo molt més original i complet com a ballarí, encara que Kelly el superava com a coreògraf. Fred Astaire va morir de pneumònia el dia 22 de juny de 1987, però la seva llegenda continua viva.

Font consultada: El llibre *Fred Astaire, his friends talk*, de Sarah Giles

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

11a VOLADA D'ESTELS A LA PLATJA DEL MASNOU

Diumenge 15 d'abril,
de 9 del matí a 2 del migdia.
Davant del baixador d'Ocata.
Taller d'estels i enlairada general
Xocolatada per a tots els participants
No cal inscripció.
Activitat oberta a tothom

DÒMINO

Vols jugar al dòmino? **Vine,**
No en saps? **Te n'ensenyarem.**
Ja en saps? **T'ajudarem a millorar el teu joc.**

Joc individual
Joc per parelles
Campionats

Porta-hi la teua parella, germà, fill, o vine sol.
Ens trobem els **dilluns** de 1/4 de 7
a les **8** del vespre.
inscripció a Gent del Masnou de 6 a 2/4 de 9 del vespre
Vocalia Recreativa

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

POBRE ELOI

L'any vinent, si Déu vol, ja serà el meu 33è aniversari, l'edat de Crist. Serà casualitat haver nascut el dia del meu aniversari? Sigui com sigui, jo ho celebro cada any i els meus pares i altres em feliciten.

Però de poc ençà la mare, pobreta mare, sempre em diu: Noi, t'has fet gran i hauries de fer un pensament. El dia que faltem el teu pare i jo, et trobaràs sol i un home sol és ben poca cosa. Bé, això de "poca cosa" és solament un dir. Un home és un home, estigui acompanyat o sol. Només faltaria!

Repetides reconvençions, tocs d'aten-ció, exemples de situacions semblants de coneguts nostres, d'amics o familiars, han fet que em posi en guàrdia i que adopti una actitud expectant amb la mare, sempre però amb el respecta degut.

Així doncs he arribat a la conclusió que ja és hora de canviar de vida, d'assentar el cap, de tranuirar menys, gastar poc per estalviar més i, sense presses, buscar la xicota idònia per formar una família, la meva somniada
MITJA TARONJA.

Aquest pas s'ha de fer amb molta cura per dur-lo a terme. Així que vaig decidir posar fil a l'agulla i sospesar el què i el com a totes les possibles oportunitats que em presentés el destí. Sóc prou jove encara per poder escollir. Se'm presentava una feina delicada molt personal i de dubtós encert en la qual, quan es presentés l'oportunitat, hauria d'obrar amb delicadesa per no ferir la susceptibilitat de l'elegida futura companya de per vida. Trobar pot ser relativament fàcil, un cop de sort i cosa feta, assumpte resolt. Cercar, penso que és una cosa més difícil de resoldre.

Les amigues, noietes i jovenetes que jo havia conegut llavors i em feien patxoca, ara són mares i amb canalleta que quan es creuen amb mi en sortir de l'escola em diuen: Passi-ho bé, senyor Eloi!

Això és per a mi senzillament descoratjador i els torno el salut amb un somriure entre complaent i hipòcrita (molt a pesar meu).

Qui no vulgui pols que no vagi a l'era; però, si vols comprar has d'anar al mercat o a la botiga, si vols banyar-te has d'anar al mar o a la piscina, si fer salut o bé musculatura, al gimnàs, i si vols resar o meditar, l'oratori és l'indicat; però hi ha un lloc determinat per trobar la mitja taronja?

Tampoc no pots romandre a casa i esperar pacientment que una delicada mà truqui insistentment a la teva porta i et digui: Jo sóc la dona que pot emplenar-te de joia, amor, tendresa. Badoc, més que badoc! Què esperes?

Per fi, i aconsellat pels companys "més experimentats", he decidit fer-los cas i freqüentar de tant en tant una discoteca de les, diguem-ne, "solvents".

Ja he perdut unes quantes nits, com les nits d'aquell caçador a l'aguait davant el cau dels conills, però no s'ha presentat cap peça prou adient; vaja, cap que valgués, al meu entendre, la

pena de gastar-hi ni un sol cartutx.

Llavors ells van dir-me, en exposar-los el meu neguit, que em presentarien una noieteta de recent coneixença, que feia poc temps havia "recalat" al poble, perquè l'empresa on treballa el seu pare es va traslladar a Barcelona.

Tots els elogis referits a ella van emplenar-me d'il·lusió, esperança i l'encontre s'apropava a passos gegantins.

La nit de la trobada vaig quedar torbat profundament. Mare meva! Valia la pena l'espera portada a terme. Els meus ulls es van enlluernar amb la seva mirada, l'encaixada de primer antuvi presagiava noblesa i fermesa. El seu cos, gràcil i de formes generosament femenines.

El seu parlar era tan amè que feia la conversa plaent i posava en evidència uns coneixements i una cultura exquisida.

Vaig pensar, he trobat allò que tant buscava!

Vam ballar durant la nit un bon nombre de peces, espaiades, però, per l'alter-nança amb els altres companys, que l'assetjaven insistentment.

El resultat fou passar la nit del lloro. Sempre amb els ulls posats sobre ella i la parella de torn (per ser-vos franc).

Posar-me zelós diria que és poca cosa. Quan ballàvem ella i jo, em sentia transportat al paradís, però quan ho feia amb qual-sevol de la colla, baixava catapultat a les tenebres.

Quin desencís! La moral per terra! Jo havia pensat en principi concertar una trobada; els més joves que jo en diuen "quedar", demanar-li el seu número de telèfon, però dissortadament entre tots havíem convertit la meua somniada mitja taronja en un suc espremut. "UNA TARONJADA"

Haig de reconsiderar-ho! Què m'acon-selleu, lectors/es? Oi que no n'hi ha per tant?

Eloi

Frankfurt Parera

95 555 78 94

Als vespres fem comandes a domicili
 Aleslla, el Masnou, Teià i Premià de Mar.
 De dimarts a diumenge de 20 a 22:30/23h.
 Comanda mínima 15€

Prat de la Riba 98 (Camí Ral Ocata) el Masnou
www.frankfurtparera.com · frankfurtparera@hotmail.com

La punta de la llengua (34) Per Esteve Pujol i Pons

Estem d'acord que els mascles són masculins i les femelles són femenines. Fins aquí res de nou. No hi ha cap raó especial per la qual els objectes no sexuats tinguin gènere masculí o femení o neutre o dual o el que sigui. Per aquest motiu el mateix objecte pot pertànyer a un gènere en un idioma i, en canvi, a un altre en una llengua diferent. Tothom sap que *les dents* són femenines (encara que pertanyin a un baró!) i *los dientes* són masculins (encara que pertanyin a una dona!) i el mateix passa amb *el nas* i *la nariz*, *el cap* i *la cabeza*, *l'aixella* i *el sobaco*... Cal anar alerta i respectar el gènere que cada llengua adjudica als objectes. Farem un repàs dels que acostumem a equivocar:

Cal recordar que aquests mots són **masculins**:

EL COSTUM (el nostre costum) - **EL SENYAL** (bon senyal!) - **EL COMPTE** (el compte corrent) - **EL CORRENT** (el corrent elèctric) - **EL LLEGUM** (els llegums cuits) - **UN AVANTATGE** (els avantatges inesperats) - **EL FRONT** (el front ben alt) - **EL PENDENT** (un pendent molt fort) - **ELS AFORES** (viu als afores de la vila) - **EL FEL** (el fel és amarg) - **EL COGOMBRE** (un cogombre madur) - **EL GEBRE** (el gebre és blanc) - **EL SUTGE** (el sutge és

brut); també és correcte **LA SUTJA** (la sutja és bruta) - **UN ANTÍPODA** (viuen als antípodes) - **EL DOT** (uns dots propis) - **EL RET** (el ret típic de les sardanistes) - **EL PEBRE** (el pebre vermell) - **UN ORDE** (un orde religiós) - **EL LLEIXIU** (un lleixiu fort) - **ELS ESPINACS** (uns espinacs verds) - **UN ESTRATAGEMA** (un bon estratagema) - **UN ESCAFANDRE** (un escafandre modern)

Cal recordar que són **femenins**:

LA SUOR (molta suor) - **LA CALOR** (quina calor!) - **LES POSTRES** (unes postres de músic) - **UNA ANÀLISI** (una anàlisi de sang) - **LA INCISIVA** (unes incisives llargues) - **UNA OLOR** (quina bona olor!) - **UNA AROMA** (una aroma fresca) - **LA SÍNDROME** (la S(indrome)IDA) - **UNA ALLAU** (una allau inesperada) - **LA RESPLENDOR** (una resplendor clara) - **L'ESPLENDOR** (l'esplendor inesperada) - **LA REMOR** (una remor curta) - **L'AMARGOR** (l'amargor dolenta) - **LA RESTA** (la petita resta) - **LA XOCOLATA** (la xocolata desfeta); també és correcte **EL XOCOLATE** (el xocolate desfet) - ... **LA GARONA**, **LA TORDERA**, **LA TET** (tots tres són noms de rius)

hocracianfasiA
 o be r ta
 color amb stic d a

Ve de la pàgina 5

Els qui l'utilitzem voldríem que ho arreglessin, ja que no ens agrada veure com l'aigua es malbarata i menys

caient damunt dels nostres caps. Considero que manteniment hauria de treballar perquè coses com aquestes

no passessin.

Montserrat Valdeperas Roig

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Una novel·la gràfica

Eulàlia Sariola (Barcelona, 1944) és una il·lustradora amb més d'un centenar de llibres il·lustrats i amb diverses exposicions realitzades, i una traductora especialitzada en l'hebreu, llengua de la qual ha traduït diverses novel·les i algunes poesies. A final de l'any passat va publicar la primera obra íntegrament seva: *El món per un forat* (1). Es tracta d'una novel·la gràfica, com han assenyalat la mateixa autora i la crítica, ja que narra la infantesa i l'adolescència d'una barcelonina i ho fa a partir del llenguatge del còmic. La protagonista és una nena nascuda als anys quaranta, en plena postguerra, al si d'una família de la burgesia catalanista i liberal. Una família que en tot moment i des de bon començament identifiquem amb la de l'autora: a la quarta vinyeta,

per exemple, el pare diu "Li posarem un nom ben barceloní." (p. 8) i a les darreres, la protagonista inicia un llarg viatge cap a Israel (p. 91-92), com va fer l'Eulàlia Sariola a 19 anys; una experiència que la va marcar profundament, però que voluntàriament queda fora de la novel·la, ja que, com declara en una entrevista a Vilaweb, també li agradaria narrar aquesta altra etapa de la seva vida a través del còmic. La novel·la s'inicia amb el naixement i els primers passos plens de felicitat a la torre familiar, i continua amb l'anada a escola, una

escola de monges en què trobem tots els tics de l'època i, sobretot el contrast entre allò que vivia a casa (la llibertat, el diàleg, els jocs a l'aire lliure...) i a l'escola (els càstigs, les pors, les repressions...). Per sort, la protagonista serà una persona inquieta, saberuda i es començarà a interessar per allò que, molt d'amagat, en la clandestinitat, passa al carrer i en alguns pisos de Barcelona, i se li obrirà un món molt més proper a tot allò que ha viscut a casa, tot i que aviat també hi xocarà, o potser fóra millor dir que hi contrastarà, ja que el nou món que se li obre, com per un forat, és ple de compromís amb els que pateixen, amb els que menys tenen, amb els represaliats... Començarà, com tants d'altres, amb petites accions i de mica en mica s'anirà integrant en les joventuts del PSUC, el partit més ben organitzat i més actiu als anys seixanta. I tota aquesta història, com hem dit, és narrada mitjançant el llenguatge del còmic:

vinyetes, bafarades... i poca lletra, la imprescindible diríem, ja que les imatges ens ho diuen gairebé tot. Unes imatges contundents, que tant poden reflectir la tendresa com la por, la il·lusió com el fàstic, el somni com el desencís... Unes imatges que sempre són a tot color, fins i tot quan reflecteixen els moments més durs de la dictadura, en què, no cal dir-ho, predominen el negre i el gris; unes imatges de mides molt diferents, ja que poden ser vinyetes de tota una pàgina i, doncs, mostrar-nos plans generals de la situació o del personatge, a no passar dels 2 cm², doncs, mostrar-nos detalls, diríem que de primer pla. Una obra que no ens diu gaire res que no sabéssim, certament, però que resulta engrescadora per la sinceritat, la frescor i, sobretot, el llenguatge amb què ens és narrada.

(1) Eulàlia Sariola. *El món per un forat*. Barcelona: Club Editor (Col·lecció: "La dula", 1), Barcelona, 2011. 94 pàgines.

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE SÒCIS DE GENT DEL MASNOU DEL L'ANY 2012

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoca l'**Assemblea General Ordinària** per al diumenge, **dia 22 d'abril del 2012**, a les 12 del migdia, al local social, carrer Doctor Agell, 9.

ORDRE DEL DIA

- 1/Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de les Assemblees Ordinària i Extraordinàries del 2011.
- 2/Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2011 (*)
- 3/Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2012 (*)
- 4/Presentació de la memòria de l'any 2011 i projectes per al 2012.
- 5/Suggeriments i preguntes.

(*) L'estat de comptes del 2011 i el pressupost del 2012 són, des del dia 22 de febrer, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

Cordialment, **Joan Casals i Agustí**. President de Gent del Masnou.

Exposicions

Fins al 6/4

VI Mostra "L'Art en diferents vessants", d'artistes masnovins

Del 7/4 al 3/5

Escultures d'Ildegard Munné

Del 5 al 31/5

Aquarel·les i olis de Josep Igual

ACTIVITAT MUSICAL

BOLEROS I CANÇONS POPULARS

El dijous 19 d'abril, a 2/4 de 10 del vespre, el nostre soci masnoví Miquel Casals, acompanyat del seu fill Miki a la guitarra, oferiran per primer cop al Masnou un recital de boleros i cançons populars a *Vins i Divins*.

Exposició NEVADA DEL 62

Per a l'exposició commemorativa de la gran nevada del Nadal del 1962, tancarem l'admissió de fotografies el 30 d'abril. Moltes gràcies a tothom qui hi ha col·laborat.

Fotografia de Josep Delhorst

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Encara que no sóc trompeta,
jo sono igual que si ho fos;
i no sóc cap escopeta,
encara que tinc dos canons.

Resposta: 91 us2

Grup Rauxa de GDM Diumenge amb lletres 29 d'abril a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...
Teatre de Gent del Masnou
ENTRADA GRATUÏTA

Sortides de la Recreativa

Visita guiada al Museu Nacional d'Art de Catalunya, MNAC

Dissabte 21 d'abril, al matí, visitarem l'exposició d'art romànic del MNAC de Barcelona.

L'estil romànic està format per un conjunt de peces d'art, tant d'escultures com de pintures sobre variats suports: tela, paret, fusta, etc. És el més gran conjunt d'art romànic del món.

Dintre el gran museu del MNAC, s'hi troben diferents estils i tendències juntament amb exposicions temporals.

Preu: socis 10 € no socis 12 €
Porteu-ne, si us plau, l'import exacte.

.....

Visita Guiada a l'església i campanar de St. Pere del Masnou

El dissabte 2 de juny, al matí, farem una visita comentada al temple de Sant Pere. En coneixerem la història, les etapes de construcció, els campanars, les diferents campanes, els altars, les imatges, les reconstruccions i les últimes milleres fetes. També pujarem al campanar i gaudirem de les vistes de la nostra vila.

Duració aproximada de 2 hores

Inscripcions de les dues sortides a Gent del Masnou.

Tardes laborables de 6 a 1/4 de 9.

Vocalia recreativa

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

Arran de sòl

Per Pledebut

Sovint us he dit que no entenc res, com el món que ens ha tocat viure, etc., etc. Doncs avui vull parlar del personal dels nostres dies, de com es comporten (no tots, per sort), com viuen, com vesteixen, costums, etc.

Nosaltres, els quadrúpedes, som més naturals que vosaltres, els bípedes, ja que els nostres costums són sempre els mateixos, excepte quan, per protegir-nos(?) alguns us entesteu a abrigar-nos, com si nosaltres no tinguéssim defenses naturals, i l'únic que aconseguíu és fer-nos sentir ridículs.

Bé, al que anava, quan vaig pel carrer, sol, i observo el vostre comportament, a voltes és tan ridícul, la veritat, que em feu xapar de riure.

Una de les "modes" que he observat és que, d'un temps ençà, a molts bars, tot i el fred hivernal, hi ha força gent asseguda al carrer, fent consumicions (i majoritàriament de begudes fredes) i, és clar, traient fum per narius i boca, però no de vapor, no, d'una pudent herba (en dieu tabac). I el súmmum d'aquest costum (nou, és clar) és que en alguns bars, per complaure clients tan excèntrics, els posen estufes.

Quan veig aitals costums, penso que deuen estar ben grillats. Em ve al magí aquella dita d'un de tan ximple que va anar a vendre neveres al pol nord. A més, tota aquesta patuleia deuen anar d'ecologistes, ja que també està de moda, tot i que se'ls en fum un rave, ja que amb el seu comportament ajuden a contaminar. Heu pensat si als seus llocs de treball corresponent (comptant que siguin tan afortunats de tenir feina) els fessin treballar en les condicions que ells trien per gaudir del "plaer" de fumar, què dirien? El més segur és que es queixarien i potser fins i tot es manifestarien per les pèssimes condicions amb què els exploten. Bé, és allò que es diu, que *carrega que plau no pesa*.

I no puc estar-me de repetir (ja que em sembla que ja n'havia parlat) aquesta "moda" de dur els pantalons caiguts, més avall de la corba dels malucs, la qual em recorda aquell magnífic còmic mexicà, amb la diferència que ell ho feia per fer riure (i cobrava), i els d'ara fan riure sense cobrar. A més, us heu fixat com han de caminar perquè no els caiguin els pantalons, obrint les cames, sobretot de genolls en avall, talment com si fossin esguerrats? No sé si els deu ser gaire bo per ala columna. Però el cas és, segons diuen, ensenyar la marca dels calçotets. Es veu que això és molt important!

I de la gimcana que molts practiquen pel nostre Camí Ral, la d'anar amb bicicleta, patins, etc, esquivant vianants, què me'n dieu? Ja els poden anar fent prèdiques laiques, com la prudència, prendre consciència, etc., que ells (la majoria) fan el que els rota per l'entrecoix; i els qui anem a peu (perquè volem, és clar) ja tenim prou feina en la "nostra gimcana", la d'esquivar merdes, que a sobre hem d'anar amb uns ulls com unes taronges, mirant de no ser atropellats per incívics velocipedes. Jo que sempre m'havia pensat que les voreres eren per als vianants!

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

BACALLÀ A L' "AJOARRIERO"

Ingredients:

800 g de bacallà remullat. 2 cebes. 1 pebrot verd estret. 3 grans d'all. 3 cullerades de tomàquet cuit. 2 pebrots "xorriceros". 1 pebrot vermell escalivat. Oli d'oliva

Preparació:

Obriu els pebrots xorriceros, traieu-ne les llavors.

Poseu aigua a bullir; un cop arranqui el bull, retireu-la del foc, poseu-hi els pebrots i deixeu-los de 3 a 4 minuts per tal d'hidratar-los. Retireu-los i amb una ganivet rasqueu la polpa i reserveu-la. Piqueu els alls en el morter. Talleu la ceba i el pebrot verd a quadradets. Poseu a coure la ceba, el pebrot i els alls picats en una cassola amb una quantitat generosa d'oli.

Deixeu-ho coure a foc suau uns 30 minuts fins que sigui ben tou sense que quedi fregit. Afegiu-hi el tomàquet, la polpa dels pebrots, remeneu-ho, afegiu-hi el pebrot escalivat tallat a quadradets i deixeu-ho coure tot plegat uns moments. Afegiu-hi el bacallà sense pell i tallat a trossos grossos. Deixeu-ho coure tot plegat a foc lent durant cinc minuts. Passat aquest temps i amb l'ajut d'una espàtula desfeu les làmines del bacallà.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

23 d'abril Sant Jordi

A T

àngel tena
JOIERS

1 de maig dia de la Mare

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S   E N   D I A M A N T S

8 i 9 Mones 23 Pastís i Pa per Sant Jordi

Tasteu el nostre Pa del Sant Patró. Un pa amb gust de Diada

Artesans del pa
Pastisseria de dolç i salat
Especial Caterings familiars

Bautista

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

david

pastisser

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

Pastisseria miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61

El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Aquest estiu navega per la costa de Menorca a vela

Grups de 4 a 8 persones de les 11
del matí fins a les 7 de la tarda.

Adults 40€ petits 20€

Sortides del port de Maó

Aprèn a navegar a vela i recorre
la fantàstica costa d'aquesta illa,
amb aturades inoblidables.

Prova-ho i repetiràs.

629 30 40 72

El passat dissabte 31 de març es va inaugurar la programació teatral de ca n'Humet, que de moment, està prevista fins al proper mes de juny.

La primera en encetar el nou projecte fou la Rosa Ma. Sardà que amb el seu espectacle basat en l'obra de Josep Ma. de Segarra va fer les delícies del públic que hi va assistir. Preu més que bo, 15€, bon horari, la sala ben acondicionada i la direcció artística de primera. Ja és hora que al Masnou es provi de tirar endavant un projecte teatral a ca n'Humet. Felicitats a l'Ajuntament i ànims als portadors d'aquesta iniciativa, ara, només falta que els masnovins s'animin a desenganxar-se de la cadira de casa i surtin a consumir espectacle en directe; veuran com els agrada. Hi ha una bona programació i francament val la pena de provar-ho. TdeP